

บันทึก

เรื่อง การขอปัญหาข้อกฎหมายตามข้อ ๕ (๒) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ
ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕ (กรณีกิจการห้องเย็น)

กรรมการค้าภายในได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ พณ ๐๔๐๑/๐๔๑๔ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอให้พิจารณาปัญหาข้อกฎหมายตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕ ความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ได้อาศัยอำนาจตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕ กำหนดเงื่อนไขควบคุมกิจการคลังสินค้า พ.ศ.๒๕๖๖ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๖ เพื่อใช้เป็นเงื่อนไขในการอนุญาตให้ประกอบกิจการคลังสินค้า ซึ่งในเงื่อนไขดังกล่าวได้กำหนดไว้ว่า การประกอบกิจการคลังสินค้าจะกระทำต่อเมื่อได้จดทะเบียนเป็นบริษัทและได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการคลังสินค้าแล้ว สำหรับการยื่นคำขออนุญาตตั้งบริษัทจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีก่อน ดังนั้น ในทางปฏิบัติกรรมการค้าภายในซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมสินค้า การคลังสินค้า จึงได้ขอความร่วมมือไปยังกรมทะเบียนการค้าซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับการรับจดทะเบียนบริษัทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด เพื่อประสานงานในการรับจดทะเบียนบริษัทที่ประกอบกิจการคลังสินค้า (ซึ่งรวมถึงกิจการห้องเย็นด้วย) โดยขอให้บริษัทที่มีวัตถุประสงค์จะประกอบกิจการดังกล่าว ไปยื่นคำขอรับความเห็นชอบในการประกอบกิจการคลังสินค้าที่กรรมการค้าภายในก่อน ซึ่งกรรมการค้าภายในได้รับแจ้งจากกรมทะเบียนการค้าว่า กิจการห้องเย็นหรือโซโล่ไม่อาจถือว่าเป็นกิจการคลังสินค้า โดยอ้างคำพิพากษาฎีกาที่ ๖๙๕/๒๕๖๑ กรมทะเบียนการค้าเห็นว่าตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ๖ นั้น มิได้กำหนดให้กิจการห้องเย็นหรือโซโล่เป็นกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภคตามข้อ ๓ หรือกิจการที่ต้องขออนุญาตตามข้อ ๕ และขณะนี้ก็ยังมิได้ตราพระราชกฤษฎีกากำหนดให้กิจการดังกล่าวเป็นกิจการอันกระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยหรือผาสุกของประชาชนตามข้อ ๓ (๙) แต่อย่างใด ดังนั้น การประกอบกิจการดังกล่าวจึงไม่ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีตามข้อ ๔ หรือข้อ ๕ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับเดียวกันนั้น กรมทะเบียนการค้าจึงไม่อาจปฏิบัติตามที่กรรมการค้าภายในขอความร่วมมือ โดยปฏิเสธการรับจดทะเบียนวัตถุประสงค์ประกอบกิจการห้องเย็นหรือโซโล่ของห้างหุ้นส่วนบริษัทที่ขอจดทะเบียนโดยถูกต้องตามกฎหมายได้ กรรมการค้าภายในมีความเห็นว่า กิจการห้องเย็นซึ่งรับฝากหรือเก็บรักษาสินค้าเพื่อบำเหน็จเป็นทางค้ำปกติ ถือได้ว่าเป็นกิจการคลังสินค้าตามข้อ ๕ (๒) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ๖ และเป็นกิจการอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือผาสุกของประชาชน นอกจากนี้ในเงื่อนไขควบคุมกิจการคลังสินค้าก็ได้ให้บทวิเคราะห์ศัพท์คำว่า “กิจการคลังสินค้า” ไว้เพื่อให้ใช้ได้เป็นการทั่วไป โดยให้ความหมายว่าการรับทำการเก็บรักษาสินค้าหรือการรับทำการเก็บรักษาสินค้า และให้บริการเกี่ยวกับสินค้านั้นเพื่อบำเหน็จเป็นทางค้ำปกติ ไม่ว่าบำเหน็จนั้นจะเป็นเงิน

คำตอบแทนหรือประโยชน์อื่นใด คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับที่อ้างถึงน่าจะจะไม่ตรงกับกรณีข้อหาหรือมานี้ จึงมีปัญหาว่ากิจการห้องเย็นซึ่งรับฝากหรือเก็บรักษาสินค้าเพื่อบำเหน็จเป็นทางค้าปกติ จะถือว่าการประกอบกิจการดังกล่าวเป็น “การคลังสินค้า” ตามข้อ ๕ (๒) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๕๘ ๑ หรือไม่ และเนื่องจากเป็นปัญหาข้อกฎหมายจึงใคร่ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเพื่อจะได้ถือว่าเป็นบรรทัดฐานในทางปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหาหรือของกรมการค้าภายในและบทกฎหมายที่เกี่ยวข้อง กับได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมการค้าภายในและกรมทะเบียนการค้า) แล้ว เห็นว่า ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕ มีวัตถุประสงค์จะควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือผาสุกของประชาชน โดยได้กำหนดกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภคซึ่งห้ามมิให้บุคคลใดประกอบกิจการเว้นแต่ได้รับอนุญาตหรือได้รับสัมปทานจากรัฐมนตรี^๑ไว้ในข้อ ๓^๒และข้อ ๔^๓นอกจากนี้ในข้อ ๕^๔ ยังได้บัญญัติให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศ

๑ข้อ ๒ ในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้

๑ล๑

๑ล๑

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงของกระทรวงที่มีอำนาจและหน้าที่ตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ หรือตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา

๒ข้อ ๓ กิจการดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภค

(๑) การรถไฟ

(๒) การรถราง

(๓) การชุดคลอง

(๔) การเดินอากาศ

(๕) การประปา

(๖) การชลประทาน

(๗) การไฟฟ้า

(๘) การผลิตเพื่อจำหน่ายหรือจำหน่ายก๊าซโดยระบบเส้นท่อไปยังอาคารต่าง ๆ

(๙) บรรดากิจการอื่นอันกระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยหรือผาสุกของประชาชนตามที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกา

การตราพระราชกฤษฎีกาตาม (๙) ให้กำหนดกระทรวงผู้ที่มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับกิจการนั้นด้วย

๓ข้อ ๔ ห้ามมิให้บุคคลใดประกอบกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภค เว้นแต่จะได้รับอนุญาตหรือได้รับสัมปทานจากรัฐมนตรี

๔ข้อ ๕ เมื่อได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดตั้งระบุไว้ต่อไปนี้ หรือกิจการอันมีสภาพคล้ายคลึงกัน ให้เป็นกิจการที่ต้องขออนุญาต ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

(๑) การประกันภัย

(๒) การคลังสินค้า

(๓) การธนาคาร

กำหนดกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดตั้งระบุไว้ในข้อ ๕ นี้ หรือกิจการอันมีสภาพคล้ายคลึงกันกับที่ระบุไว้ ให้เป็นกิจการที่ต้องขออนุญาตต่อรัฐมนตรี และให้ข้อ ๒๑ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับเดียวกันได้ระบุว่า ให้ถือว่ากิจการประกันภัย การคลังสินค้า การออมสิน เครดิตฟองซิเอร์ เป็นกิจการที่รัฐมนตรีได้ประกาศตามข้อ ๕ แล้ว ดังนั้น “การคลังสินค้า” จึงเป็นกิจการที่ต้องขออนุญาตประกอบกิจการตามข้อ ๕ (๒) และข้อ ๒๑ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕ ผู้ใดจะประกอบกิจการคลังสินค้าจะต้องขออนุญาตต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ (กระทรวงพาณิชย์) ตามข้อ ๑๒^๔ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้

ปัญหาว่ากิจการห้องเย็นซึ่งรับฝากหรือเก็บรักษาสินค้าเพื่อบำเหน็จเป็นทางค้าปกติจะถือว่าเป็นการประกอบ “การคลังสินค้า” ตามข้อ ๕ (๒) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕ หรือไม่ นั้น มีข้อเท็จจริงรับฟังได้จากคำชี้แจงของผู้แทนกรมการค้าภายในว่า กิจการห้องเย็นตามข้อหาหรือเป็นการบริการรับฝากสิ่งของเก็บรักษาไว้ในห้องเย็น เพื่อถนอมให้สิ่งของนั้นอยู่ในสภาพเดิม ไม่มีการออกหลักฐานการรับฝากที่มีลักษณะเป็นใบรับของคลังสินค้าหรือประทวนสินค้า ซึ่งเป็นตราสารที่อาจเปลี่ยนมือได้โดยการสลักหลังตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้แก่ผู้ฝาก เอกสารหลักฐานการรับฝากทรัพย์สินที่เสนอมาเพื่อประกอบการพิจารณา ได้แก่ใบรับฝากของแช่ในห้องเย็นของบริษัทห้องเย็นไทย(๒๕๐๒) จำกัด มีลักษณะเป็นใบรับฝากทรัพย์สินธรรมดา กล่าวคือระบุว่าเป็นใบรับฝากของแช่ในห้องเย็น (Storage receipt note) มีชื่อและที่อยู่ของผู้รับฝากคือบริษัทห้องเย็นไทย(๒๕๐๒) จำกัด และมีช่องสำหรับกรอกรายการและรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งของที่ฝาก รวมทั้งกำหนดเวลาการฝากและลายมือชื่อผู้รับของเท่านั้น ไม่มีข้อความใดที่แสดงให้เห็นว่าเป็นตราที่อาจสลักหลังโอนกรรมสิทธิ์ในสิ่งของหรือสินค้าต่อไปได้ดังเช่นใบรับของคลังสินค้า และไม่มีการออกประทวนสินค้าควบคู่กันไปด้วยดังเช่นในกรณีฝากของในคลังสินค้าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้แทนกรมการค้าภายในมีความเห็นว่า การประกอบกิจการรับฝากของแช่เย็นในลักษณะดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นการคลังสินค้าซึ่งต้องขออนุญาตประกอบกิจการตามข้อ ๕ (๒) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่

(๔) การออมสิน

(๕) เครดิตฟองซิเอร์

(๖) การรับรองหรือรับซื้อตัวเงิน

(๗) การจัดหามาซึ่งเงินทุนแล้วให้ผู้อื่นกู้เงินนั้น หรือเอาเงินนั้นซื้อ หรือซื้อลดซึ่งตัวเงินหรือตราสารเปลี่ยนมืออื่น หรือตราสารการเครดิต

(๘) การซื้อ ขาย หรือแลกเปลี่ยนตราสารแสดงสิทธิในหนี้สินหรือทรัพย์สิน เช่น พันธบัตรหุ้น หุ้นกู้ หรือตราสารพาณิชย์ หรือการทำหน้าที่เป็นตัวแทน นายหน้า ผู้จัดการ หรือผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการลงทุนในตราสารดังกล่าว หรือการจัดให้มีตลาดหรือสถานที่อื่นเป็นศูนย์กลางการซื้อขาย หรือแลกเปลี่ยนตราสารดังกล่าว

การประกาศตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดประเภท หรือลักษณะของกิจการด้วยก็ได้

ข้อ ๑๒ ให้กระทรวงเศรษฐกิจมีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับกิจการประกันภัยและการคลังสินค้า หรือกิจการที่มีสภาพคล้ายคลึงกัน

๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕ แล้ว แม้จะไม่มี การออกใบรับของคลังสินค้าหรือประทวนสินค้าก็ตาม ทั้งนี้ เพราะมีการรับเก็บรักษาสินค้าเพื่อำเน็จเป็นทางค้าปกติของผู้รับฝากส่วนผู้แทนกรมทะเบียนการค้ามีความเห็นว่า การประกอบกิจการรับฝากของเข้ายื่นในลักษณะนี้ไม่เป็นการคลังสินค้า เพราะมีลักษณะและวิธีดำเนินการต่างจากการฝากของคลังสินค้า กล่าวคือ ไม่มีการประพอดิปฏิบัติต่อกันระหว่างผู้รับฝากและผู้ฝากของให้เก็บรักษาในห้องเย็นตามบรรพ ๓ ลักษณะ ๑๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยเก็บของในคลังสินค้า จึงไม่ใช้การคลังสินค้าที่จะต้องขออนุญาตต่อรัฐมนตรีตามข้อ ๕ (๒) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) พิจารณาแล้วเห็นว่า ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕ มิได้นิยามความหมายของคำว่า “การคลังสินค้า” ไว้ ฉะนั้นจึงต้องอาศัยความหมายตามบทกฎหมายทั่วไปซึ่งได้แก่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๓ ลักษณะ ๑๔ ว่าด้วยเก็บของในคลังสินค้า (มาตรา ๗๗๐ ถึงมาตรา ๗๙๖) เมื่อได้พิจารณาบทบัญญัติว่าด้วยเก็บของในคลังสินค้าแห่งประมวลกฎหมายดังกล่าวโดยตลอดแล้วจะเห็นได้ว่า กิจการคลังสินค้าเป็นการรับฝากทรัพย์สินอย่างหนึ่งซึ่งผู้ประกอบกิจการคือนายคลังสินค้าตกลงรับเก็บรักษาสินค้าไว้ในคลังสินค้าเพื่อำเน็จเป็นทางค้าปกติของตน โดยมีเงื่อนไขว่า เมื่อผู้ฝากต้องการนายคลังสินค้าจะต้องออกใบรับของคลังสินค้าและประทวนสินค้าให้แก่ผู้ฝากเป็นหลักฐาน ซึ่งผู้ฝากอาจจะโอนหรือจำนำสินค้าต่อไปได้โดยการสลักหลังกิจการคลังสินค้าตามนัยดังกล่าว จึงมีลักษณะแตกต่างจากการรับฝากทรัพย์สินที่ว่า กิจการคลังสินค้าจะต้องเป็นการรับฝากสินค้ามิใช่รับฝากทรัพย์สินทั่วไป และผู้รับฝากคือนายคลังสินค้าประกอบกิจการนี้โดยเรียกบำเน็จตอบแทนเป็นทางค้าปกติของตน นอกจากนี้ของที่เก็บในคลังสินค้าสามารถโอนหรือจำนำได้โดยไม่ต้องมีการส่งมอบ กฎหมายจึงบังคับว่า เมื่อผู้ฝากต้องการนายคลังสินค้าจะต้องออกเอกสารที่เรียกว่าใบรับของคลังสินค้า (warehouse receipt) กับประทวนสินค้า (warrant) ให้แก่ผู้ฝาก ซึ่งเอกสารสองฉบับนี้ นอกจากเป็นหลักฐานการรับฝากสินค้าแล้วยังสามารถใช้เป็นหลักฐานในการโอนสินค้าไปยังบุคคลอื่นหรือจำนำสินค้าโดยวิธีสลักหลังโอนกรรมสิทธิ์หรือสลักหลังจำนำสินค้านั้นได้ด้วย

ดังนั้น กิจการห้องเย็นตามข้อหาหรือและคำชี้แจงของผู้แทนกรมการค้าภายในดังกล่าวแล้วข้างต้น จึงมีลักษณะเป็นการรับฝากทรัพย์สินโดยมีบำเน็จ แต่ไม่เข้าลักษณะเป็นการเก็บของในคลังสินค้าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพราะแม้จะมีการรับฝากหรือเก็บรักษาสินค้าเพื่อำเน็จเป็นทางค้าปกติ แต่ผู้ฝากและผู้รับฝากหาได้มีนิติสัมพันธ์หรือสิทธิและหน้าที่ต่อกันตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๗๐ ถึงมาตรา ๗๙๖ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นไม่ กิจการห้องเย็นนี้จึงมิใช่ “การคลังสินค้า” ซึ่งต้องขออนุญาตประกอบกิจการต่อรัฐมนตรีตามข้อ ๕ (๒) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕

ตามที่ข้อ ๗ วรรคหนึ่งแห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บัญญัติว่า “ในการอนุญาตหรือให้สัมปทานตามข้อ ๔ และข้อ ๕ รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ตามที่เห็นว่า

จำเป็นเพื่อความปลอดภัยหรือผาสุกของประชาชนไว้ด้วยก็ได้” นั้น เห็นได้ว่า บทบัญญัติในข้อนี้ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขในการอนุญาตหรือให้สัมปทานเท่านั้น มิได้หมายความว่า บทบัญญัติในข้อนี้ให้อำนาจรัฐมนตรีที่จะกำหนดลักษณะของกิจการซึ่งมิใช่ “การคลังสินค้า” ตามความหมายดังกล่าวข้างต้นให้เป็น “การคลังสินค้า” ได้ ในส่วนที่เกี่ยวกับการคลังสินค้านั้น รัฐมนตรีจึงมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขที่เห็นว่าจำเป็นเพื่อความปลอดภัยหรือผาสุกของประชาชนให้ผู้ประกอบกิจการคลังสินค้าปฏิบัติได้เฉพาะการประกอบกิจการที่เป็น “การคลังสินค้า” เท่านั้น ดังนั้นในการพิจารณาว่ากิจการใดเป็น “การคลังสินค้า” หรือไม่ จึงไม่อาจถือตามความหมายของคำว่า “กิจการคลังสินค้า” ที่ระบุในข้อ ๓^๖ แห่งเงื่อนไขควบคุมกิจการคลังสินค้า พ.ศ.๒๕๒๖ ได้ เหตุผลที่จะชี้ให้เห็นความสำคัญดังกล่าวนี้ก็คือ ในข้อ ๖^๗ แห่งเงื่อนไขดังกล่าวบังคับว่า การยื่นคำขออนุญาตประกอบกิจการคลังสินค้าตามข้อ ๕^๘ ให้กระทำตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด สำหรับ

^๖ข้อ ๓ ในเงื่อนไขนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“กิจการคลังสินค้า” หมายความว่า การรับทำการเก็บรักษาสินค้า หรือการรับทำการเก็บรักษาสินค้าและให้บริการเกี่ยวกับสินค้านั้น เพื่อบำเหน็จเป็นทางค้าปกติ ไม่ว่าบำเหน็จนั้นจะเป็นเงินค่าตอบแทน หรือประโยชน์อื่นใด

ฯลฯ

ฯลฯ

^๗ข้อ ๖ การยื่นคำขออนุญาตประกอบกิจการคลังสินค้าตามข้อ ๕ ให้กระทำตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด สำหรับกรุงเทพมหานครให้ยื่นต่อกรมการค้าภายใน ส่วนจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครให้ยื่นต่อสำนักงานพาณิชย์จังหวัด พร้อมทั้งส่งเอกสารดังต่อไปนี้

(๑) หนังสือรับรองของนายทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทแสดงรายชื่อกรรมการหรือกรรมการผู้มีอำนาจลงชื่อแทนบริษัท ทุนจดทะเบียน ที่ตั้งสำนักงานใหญ่

(๒) สำเนาหนังสือบริคณห์สนธิ

(๓) สำเนาข้อบังคับของบริษัท

(๔) สำเนาทะเบียนผู้ถือหุ้น

(๕) แบบสัญญาเก็บของในคลังสินค้า แบบใบรับของ และแบบประทวนสินค้า

(๖) สำเนาระเบียบข้อบังคับ หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ของบริษัทเกี่ยวกับกิจการคลังสินค้า (ถ้ามี)

(๗) เอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ในคลังสินค้า

ฯลฯ

ฯลฯ

^๘ข้อ ๕ การประกอบกิจการคลังสินค้าจะกระทำได้ต่อเมื่อได้จดทะเบียนเป็นบริษัทและได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการคลังสินค้าแล้ว

การยื่นคำขอจดทะเบียนตั้งบริษัทตามวรรคหนึ่งจะกระทำต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีก่อน ในการให้ความเห็นชอบรัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ปฏิบัติตามที่ได้เห็นสมควรก็ได้

การยื่นคำขอรับความเห็นชอบตามวรรคสอง ให้กระทำตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด สำหรับกรุงเทพมหานครให้ยื่นต่อกรมการค้าภายใน ส่วนจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครให้ยื่นต่อสำนักงานพาณิชย์จังหวัด

เมื่อได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีตามวรรคสองแล้ว ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนตั้งบริษัทภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับความเห็นชอบ และให้ยื่นคำขออนุญาตประกอบกิจการคลังสินค้าภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่จดทะเบียนเป็นบริษัทแล้ว

กรุงเทพมหานครให้ยื่นต่อกรมการค้าภายในส่วนจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครให้ยื่นต่อสำนักงานพาณิชย์จังหวัด พร้อมทั้งส่งเอกสารดังระบุไว้ในข้อนี้ ซึ่งตามข้อ ๖ นั้นเองก็บังคับให้ผู้ยื่นคำขอต้องส่งเอกสารพร้อมกับคำขอด้วยรายการหนึ่งในบรรดาเอกสารที่ต้องแนบไปคือ แบบสัญญาเก็บของในคลังสินค้า แบบใบรับของและแบบประทวนสินค้า นอกจากนี้ในข้อ ๑๐ (๑)^๙ ได้กำหนดว่า ในการรับฝากสินค้าโดยผู้ประกอบการคลังสินค้าให้นำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๓ ลักษณะ ๑๔ ว่าด้วยเก็บของในคลังสินค้ามาใช้บังคับโดยอนุโลม และในข้อ ๑๐ (๖) และ (๗)^{๑๐} ห้ามผู้ประกอบการคลังสินค้าออกใบรับของคลังสินค้าใหม่ในเมื่อยังมีได้ยกเลิกใบรับของคลังสินค้าเดิม ยกเว้นกรณีสูญหายหรือถูกทำลาย และห้ามผู้ประกอบการคลังสินค้าออกใบรับของคลังสินค้าหรือประทวนสินค้าโดยไม่ถูกต้องตรงตามความจริง ซึ่งเมื่อพิจารณาข้อกำหนดต่าง ๆ ดังกล่าวในเงื่อนไขควบคุมกิจการคลังสินค้า พ.ศ.๒๕๒๖ ประกอบกันแล้ว จะเห็นได้ว่า เงื่อนไขเหล่านี้มีความมุ่งหมายจะกำหนดขึ้นเพื่อใช้ควบคุมกิจการรับฝากสินค้าที่มีลักษณะเป็นกิจการคลังสินค้าเท่านั้น หากมุ่งหมายจะใช้ควบคุมการเก็บรักษาสินค้าที่ไม่มีลักษณะเป็นกิจการคลังสินค้าด้วย

สำหรับการประกอบการกิจการห้องเย็นนี้ ผู้แทนกรมการค้าภายในและผู้แทนกรมทะเบียนการค้าชี้แจงว่า ในขณะนี้ยังไม่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดเป็นกิจการอันกระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยหรือผาสักของประชาชนตามข้อ ๓ (๙) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ และยังไม่มีการตราครุฑมนตรีกำหนดให้เป็นกิจการอันมีสภาพคล้ายคลึงกับกิจการคลังสินค้าที่ผู้ประกอบการต้องขออนุญาตต่อรัฐมนตรีตามข้อ ๕ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๔ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕ แต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขออนุญาตไม่อาจปฏิบัติตามระยะเวลาที่กำหนดในวรรคสี่ได้ให้ยื่นคำร้องขอต่อรัฐมนตรี โดยแสดงเหตุผลและความจำเป็นก่อนสิ้นระยะเวลาดังกล่าว ในการนี้รัฐมนตรีจะมีคำสั่งขยายระยะเวลาตามที่เห็นสมควรก็ได้

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอรับความเห็นชอบหรือผู้ยื่นคำขออนุญาตไม่ดำเนินการภายในระยะเวลาตามวรรคสี่ หรือวรรคห้า ให้ถือว่าผู้นั้นไม่ประสงค์ที่จะประกอบการกิจการคลังสินค้า และให้อธิบดีกรมการค้าภายในจำหน่ายคำขอนั้นเสีย

“ข้อ ๑๐ ผู้ประกอบการคลังสินค้าจะดำเนินการได้เฉพาะเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) รับฝากสินค้าโดยผู้ประกอบการคลังสินค้าได้รับเงินค่าตอบแทนหรือประโยชน์อื่นใดในการรับฝากสินค้านั้นให้นำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๓ ลักษณะ ๑๔ ว่าด้วยเก็บของในคลังสินค้า มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ฯลฯ

ฯลฯ

๑๑ ข้อ ๑๑ ห้ามมิให้ผู้ประกอบการคลังสินค้ากระทำการดังต่อไปนี้ คือ

ฯลฯ

ฯลฯ

(๖) ออกใบรับของคลังสินค้าใหม่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน เมื่อผู้ประกอบการคลังสินค้ายังไม่ได้ยกเลิกใบรับของคลังสินค้าเดิม เว้นแต่ใบรับของคลังสินค้าเดิมนั้นสูญหายหรือถูกทำลาย

(๗) ออกใบรับของคลังสินค้าหรือประทวนสินค้าโดยไม่ถูกต้องตรงตามความจริง

๑) จึงเห็นว่า กิจกรรมห้องเรียนที่กรรมการค้าภายในหารือมา ยังถือไม่ได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ต้องขออนุญาตจากรัฐมนตรีตามข้อ ๕ (๒) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๑๕

(ลงชื่อ) อมร จันทรมบูรณ์
(นายอมร จันทรมบูรณ์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มีนาคม ๒๕๒๗